
Oravecz Péter

POSTAVONAT

Talán nem véletlen hogy lemaradtam
az utolsó
vonatról Nem akartam
szokványosan – kb. egy tenyér ha csattan

Összes holmim odahagyom
nyomtalanul visz el a nyom

Végül egy mozdonyfülke zárt magába
s lett hordozóm
mint roppant kézitáska
„Gyi fakó – kociút az éjszakába”

Összes holmim odahagyom
nyomtalanul visz el a nyom

Tonnányi semmitmondó hír: felesle-
ges rakomány
„Vendégem egy felesre
amennyiben maga is Budapestre”

Összes holmim odahagyom
nyomtalanul visz el a nyom

„Tudja míg nem tudom a jelentésem
Pestre talán
nem érkeznek be mégsem”
„Esetleg ha úgy mondaná hogy értsem”

Összes holmim odahagyom
nyomtalanul visz el a nyom

Pedig jól értette nálam is jobban
Előtte köd
kísértet-pára lobban
megvilágosodó reflektorokban

Összes holmim odahagyom
nyomtalanul visz el a nyom

A kétszemélyes fülkefény talánya
Fel nem adott
élet címzettje várta
vonatunk üres pályaudvarába

Összes holmim odahagyom
nyomtalanul visz el a nyom

Néztük csöndben föl-le táncát a drótnak
kisrádión
örökzöld dalok szóltak
dúdoltuk mind a pillanatnyi voltak

Összes holmim odahagytam
önhiányom volt a dallam

Szentmártoni János

AZ APA ÁLMA

A fény gyerekkori nyarat idéz.
Az udvaron ismerős emberek.
Csak sejtem: közöm van mindöjükhöz.

Pincelejárát előtt ürülék.
(Úgy bújnék, de lábam mozdulatlan.)
A szagáról érzem: enyém lehet.

Lapátot, ásót keresek, papírt.
Hogyha nem segít valaki, végem.
Fénybe legyek húznak zöld csíkokat.

S míg én így betonba verve állok
– mintha láthatatlan szobor lennék –,
mindenki mással van elfoglalva.

És fent: kondenzcsíkok hálójában,
szomorún mérve lépést, egy anya
sétál, üres pólyával kezében.